

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 361

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 24 aprilie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 23 din 28 ianuarie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal.....	2–4
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
402. — Hotărâre privind acordarea cetățeniei române domnului Mesikämmen Konsta Onni Filemon.....	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 90 din 17 martie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	5–11
Decizia nr. 91 din 17 martie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	12–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 23

din 28 ianuarie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal, excepție ridicată de Nicolae Mavrodin în Dosarul nr. 7.605/256/2019* al Judecătoriei Medgidia și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 136D/2020.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Astfel, susține că aceasta este, în principal, inadmisibilă, întrucât autorul excepției este nemulțumit, în realitate, de modul de aplicare a textului de lege criticat, iar, în subsidiar, neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Deciziile nr. 63 din 24 februarie 2022 și nr. 715 din 12 decembrie 2023.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 7.605/256/2019*, **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Nicolae Mavrodin într-o cauză având ca obiect o cerere de liberare condiționată.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal încalcă principiile constituționale privind calitatea legii, egalitatea cetățenilor în fața legii, dreptul la un proces echitabil și reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora. Astfel, arată că, în opoziție cu dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. a)-c) din Codul penal, care prevăd condiții obiective ce trebuie să fie întrunite în vederea liberării condiționate, textul de lege criticat reglementează o condiție subiectivă a cărei îndeplinire este lăsată la aprecierea instanței judecătorești, respectiv aceea ca instanța să aibă convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate. Susține că textul de lege criticat a determinat o jurisprudență neunitară a instanțelor judecătorești în materia liberării condiționate, caracterizată prin pronunțarea unor soluții diferite în cazuri similare. De asemenea, consideră că dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal

nu permit destinatarilor legii, care au niveluri de școlarizare/pregătire diferite, să prevadă efectele aplicării lor.

6. **Judecătoria Medgidia** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că este atributul exclusiv al legiuitorului să reglementeze condițiile în care poate fi acordată liberarea condiționată și mijloacele de stimulare a persoanelor condamnate în vederea îndeplinirii scopurilor pedepsei, liberarea condiționată nefiind un drept al acestora, ci doar o vocație pe care o au prin voința legiuitorului.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal, care au următorul cuprins: „(1) *Liberarea condiționată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă: [...] d) instanța are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate.*”

11. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor de lege criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legii, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 73 alin. (3) lit. h) privind reglementarea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și a regimului executării acestora.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție invocate și în prezenta cauză și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 63 din 24 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 8 iulie 2022, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal, pentru argumentele reținute în paragrafele 22-29 din decizia menționată.

13. Prin Decizia nr. 63 din 24 februarie 2022, precitată, Curtea a constatat, în esență, că cerința reglementată prin dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal — cu privire la convingerea instanței că persoana condamnată s-a îndreptat și

se poate reintegra în societate — înseamnă că organele judiciare au ajuns la concluzia legitimă că persoanele condamnate, în urma executării părților din pedepsele penale dispuse în privința lor, expres prevăzute de lege, au înțeles semnificația și gravitatea faptelor săvârșite și urmările acestora și și-au adaptat comportamentul la normele legale, aspect ce face posibilă liberarea lor condiționată, în condiții de siguranță pentru ceilalți membri ai societății. Prin urmare, Curtea a reținut că dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal sunt clare, precise și previzibile, fiind în acord cu prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5).

14. Referitor la lăsarea la aprecierea instanțelor judecătorești a îndeplinirii condiției prevăzute de dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal în fiecare cauză în care se solicită liberarea condiționată, Curtea a constatat că aceasta nu încalcă principiul egalității în drepturi, deoarece acest drept al instanței de a verifica, în fiecare caz în parte, în funcție de circumstanțele concrete ce pot fi constatate, dacă persoana condamnată și-a îndreptat conduita, ca urmare a executării unei părți din pedeapsa penală privativă de libertate dispusă în privința sa în cadrul unui penitenciar, corespunde însuși scopului instituției liberării condiționate. Aceasta presupune acordarea, în favoarea anumitor persoane condamnate, care au executat o parte din pedepsele penale în stare de detenție, a dreptului de a executa părțile rămase din respectivele pedepse în stare de libertate, cu respectarea anumitor obligații, expres prevăzute de legiuitor, în situația îndeplinirii anumitor condiții, care sunt, de asemenea, prevăzute de lege. Astfel, liberarea condiționată reprezintă o vocație a persoanei condamnate a cărei realizare depinde de îndeplinirea condițiilor anterior referite, printre care și cea criticată de autorul excepției, cerință care nu poate fi verificată decât de către organele judiciare. Prin urmare, legiuitorul a consacrat, în acest caz, dreptul de apreciere al judecătorului cu privire la îndeplinirea condițiilor referitoare la liberarea condiționată, drept care se înscrie în marja sa de apreciere, *in concreto*, a situației persoanelor condamnate. Acest aspect nu este însă de natură să creeze discriminare între persoanele condamnate care solicită liberarea condiționată, textele criticate aplicându-se, în mod egal, tuturor persoanelor aflate în ipoteza normelor juridice supuse controlului de constituționalitate. De altfel, Curtea a menționat că o eventuală enumerare de către legiuitor, în cuprinsul textului criticat, a tuturor conduitelor ce pot duce la concluzia îndreptării persoanei condamnate, în sensul realizării scopului pedepsei penale, nu este practic posibilă.

15. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal, a prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea a constatat că acestea nu sunt aplicabile în cauză, întrucât textul de lege criticat reglementează instituții de drept penal substanțial. Or, dreptul la un proces echitabil presupune o serie de garanții, precum egalitatea armelor, dreptul la apărare, accesul la un tribunal imparțial și caracterul contradictoriu al procedurilor, drepturi ce pot fi asigurate doar prin intermediul normelor procesual penale.

16. Prin aceeași Decizie nr. 63 din 24 februarie 2022, Curtea a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 97 alin. (1) și (2) din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 14 august 2013, liberarea condiționată se acordă la cererea persoanei condamnate sau la propunerea comisiei pentru liberare condiționată, care este alcătuită din judecătorul de supraveghere a privării de libertate, care este și președintele comisiei, directorul penitenciarului, directorul

adjunct pentru siguranța deținerii și regim penitenciar, directorul adjunct pentru educație și asistență psihosocială și un consilier de probațiune din cadrul serviciului de probațiune competent potrivit legii în circumscripția căruia se află penitenciarul. Conform prevederilor alin. (3) al aceluiași art. 97, la formularea propunerii de liberare condiționată a persoanei condamnate sunt avute în vedere: fracțiunea din pedeapsă efectiv executată și partea din durata pedepsei care este considerată ca executată, potrivit dispozițiilor art. 96 din Legea nr. 254/2013; regimul de executare a pedepsei privative de libertate în care este repartizată; îndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare, în afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească; conduita persoanei condamnate și eforturile acesteia pentru reintegrare socială, în special în cadrul muncii prestate, al activităților educative, moral-religioase, culturale, terapeutice, de consiliere psihologică și asistență socială, al instruirii școlare și al formării profesionale, precum și responsabilitățile încredințate, recompensele acordate și sancțiunile disciplinare aplicate; antecedentele sale penale. De asemenea, conform prevederilor art. 97 alin. (6) din Legea nr. 254/2013, propunerea comisiei pentru liberare condiționată este cuprinsă într-un proces-verbal motivat, care cuprinde poziția membrilor comisiei față de propunerea de liberare, iar, potrivit alin. (7) al articolului anterior menționat, la procesul-verbal de propunere a liberării condiționate se anexează, prin grija consilierului de probațiune din cadrul serviciului de probațiune competent potrivit legii în circumscripția căruia se află penitenciarul, recomandările cu privire la măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute de dispozițiile art. 101 din Codul penal care pot fi aplicate de către instanța de judecată, în cazul în care restul de pedeapsă rămas neexecutat la data liberării persoanei condamnate este de 2 ani sau mai mare.

17. Prin urmare, comisia pentru liberare condiționată constituită potrivit prevederilor art. 97 din Legea nr. 254/2013 are un caracter mixt, administrativ-jurisdicțional, iar procesul-verbal elaborat de aceasta în vederea liberării condiționate a persoanei condamnate are caracterul unei propuneri făcute instanței competente să soluționeze cererea, care, conform dispozițiilor art. 97 alin. (10) din Legea nr. 254/2013, este judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul.

18. În aceste condiții, Curtea a constatat că instanța competentă să soluționeze propunerea de liberare condiționată nu este obligată să își însușească aspectele reținute în procesul-verbal elaborat de comisia pentru liberare condiționată și în documentele anexate, iar în ipoteza în care acestea sunt favorabile persoanei condamnate să dispună soluția liberării condiționate. Dimpotrivă, instanța investită cu soluționarea propunerii de liberare condiționată este obligată ca, pentru pronunțarea soluției, să țină cont de aspectele prevăzute de dispozițiile art. 100 alin. (1) din Codul penal, unul dintre acestea fiind ca instanța să aibă convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate.

19. În același sens sunt și Decizia nr. 564 din 22 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 2 februarie 2023, și Decizia nr. 715 din 12 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 4 iunie 2024.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Mavrodin în Dosarul nr. 7.605/256/2019* al Judecătoriei Medgidia și constată că dispozițiile art. 100 alin. (1) lit. d) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Medgidia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 ianuarie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind acordarea cetățeniei române
domnului Mesikämnen Konsta Onni Filemon**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 82 coroborat cu art. 13¹ alin. (1) din Legea cetățeniei române nr. 21/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se acordă cetățenia română domnului Mesikämnen Konsta Onni Filemon, cetățean finlandez, fiul lui Roni Tapani și Katja Katherine, născut la data de 14 noiembrie 1995 în localitatea Raisio, Finlanda, cu domiciliul actual în România, localitatea Gheorgheni, Cartierul Florilor, bl. 35, ap. 4, județul Harghita, cu menținerea domiciliului în România.

PRIM-MINISTRU

ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,

Mihnea-Claudiu Drumea

Șeful Cămariei Prim-Ministrului,

Ștefan-Radu Oprea

Președintele Agenției Naționale

pentru Sport,

Constantin-Bogdan Matei

București, 24 aprilie 2025.

Nr. 402.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 90

din 17 martie 2025

Dosar nr. 2.345/1/2024

Mariana Constantinescu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Adina Georgeta Ponea — pentru președintele Secției I civile

Adina Oana Surdu — președintele Secției a II-a civile

Elena Diana Tămagă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Andreia Liana Constanda — judecător la Secția I civilă

Lavinia Dascălu — judecător la Secția I civilă

Denisa Livia Băldean — judecător la Secția I civilă

Mariana Hortolomei — judecător la Secția I civilă

Liviu Eugen Făget — judecător la Secția I civilă

Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă

Cosmin Horia Mihăianu — judecător la Secția a II-a civilă

Rodica Zaharia — judecător la Secția a II-a civilă

Carmen Sandu-Necula — judecător la Secția a II-a civilă

Mărioara Isailă — judecător la Secția a II-a civilă

Ionel Barbă — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Maria Hrudei — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Vasile Bîcu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Carmen Maria Ilie — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.345/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Oana Cristina Popescu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 3.119/117/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților; părțile nu au depus puncte de vedere asupra raportului.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 23 septembrie 2024, în Dosarul nr. 3.119/117/2023, în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunilor de drept anterior menționate, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 24 octombrie 2024, cu nr. 2.345/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 17 martie 2025.

II. Normele legale incidente, la data formulării acțiunii

9. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare* (Legea-cadru nr. 153/2017)

Art. 18:

Alin. (1) „Începând cu 1 decembrie 2018, ordonatorii de credite acordă obligatoriu, lunar, indemnizații de hrană reprezentând a 12-a parte din două salarii de bază minime brute pe țară garantate în plată, cu excepția personalului Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Justiției — Administrația Națională a Penitenciarelor, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază și Serviciului de Telecomunicații Speciale, precum și a personalului poliției locale care, potrivit legii, beneficiază de drepturi de hrană în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 26/1994 privind drepturile de hrană, în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Alin. (2) „Indemnizațiile de hrană prevăzute la alin. (1) se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în luna anterioară, cu încadrarea în prevederile art. 25 alin. (1).”

10. *Legea nr. 53/2003 — Codul muncii*, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 53/2003 sau Codul muncii*):

Art. 150 alin. (1) „Pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent convenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă.”

11. *Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.559/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic din învățământ, în vigoare de la 13 octombrie 2011 până la 11 iulie 2021, fiind abrogat și înlocuit prin Ordinul nr. 4.050/2021* (Ordinul nr. 5.559/2011)

Art. 10 din anexa la ordin

„(1) Pe durata concediului de odihnă cadrele didactice au dreptul la o indemnizație calculată în raport cu numărul zilelor de concediu înmulțite cu media zilnică a salariului de bază, a sporului de vechime și, după caz, a indemnizației de conducere, luate împreună, corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care se efectuează zilele de concediu. În cazul în care concediul de odihnă se efectuează în cursul a două luni consecutive, media veniturilor se calculează distinct pentru fiecare lună în parte.

(2) Media zilnică a veniturilor se stabilește în raport cu numărul zilelor lucrătoare din fiecare lună în care se efectuează zilele de concediu de odihnă.

(3) În calculul indemnizației concediului de odihnă acordat cadrelor didactice se iau în considerare și drepturile salariale care se acordă cu caracter permanent.

(4) Pentru cadrele didactice încadrate cu fracțiuni de normă indemnizația de concediu se calculează avându-se în vedere drepturile salariale corespunzătoare, convenite pentru fracțiunea de normă sau fracțiunile de normă care se iau în calcul.

(5) Indemnizația de concediu de odihnă se plătește cu cel puțin 5 zile înainte plecării în concediu.”

12. *Ordinul ministrului educației nr. 4.050/2021 pentru aprobarea Normelor metodologice privind efectuarea concediului de odihnă al personalului didactic de predare, de conducere, de îndrumare și control și al personalului de cercetare din învățământul de stat* (Ordinul nr. 4.050/2021)

Art. 8 alin. (1) din anexa la ordin „Pe durata concediului de odihnă cadrele didactice au dreptul la o indemnizație calculată în raport cu numărul zilelor de concediu corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care acestea se efectuează. În cazul în care concediul de odihnă se efectuează în cursul a două luni consecutive, media veniturilor se calculează distinct pentru fiecare lună în parte. Indemnizația de concediu de odihnă nu poate fi mai mică decât salariul de bază, sumele compensatorii, indemnizațiile, sporurile și majorările cu caracter permanent — inclusiv cele care nu sunt incluse în salariul de bază — pentru perioada respectivă. Aceasta reprezintă media zilnică a drepturilor salariale mai sus menționate, corespunzătoare fiecărei luni calendaristice în care se efectuează concediul de odihnă, multiplicată cu numărul zilelor de concediu.”

III. Expunerea succintă a procesului

13. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Cluj la data de 14 iunie 2023, reclamantii persoane fizice, în contradictoriu cu părătele instituții publice, au solicitat instanței:

— obligarea părătelor la *recalcularea indemnizațiilor de concediu de odihnă*, începând cu data de 1.01.2019 și până la data rămânerii definitive a hotărârii din acest dosar, prin includerea în cuantumul acestora a *indemnizației de hrană* și la plata diferențelor dintre indemnizațiile de concediu convenite și

cele plătite, actualizate cu rata inflației la data plății, precum și la plata dobânzii legale remuneratorii și penalizatoare, calculată de la data scadenței și până la data plății efective;

— obligarea părătelor la *recalcularea indemnizațiilor de hrană*, începând cu data de 1.01.2019 și până la data rămânerii definitive a hotărârii din acest dosar, prin includerea indemnizațiilor de hrană și pentru zilele libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior și obligarea părătelor la plata către reclamantii a diferențelor dintre indemnizațiile de hrană convenite și cele plătite, actualizate cu rata inflației la data plății, precum și la plata dobânzii legale remuneratorii și penalizatoare, calculată de la data scadenței și până la data plății efective;

— obligarea părătelor la *recalcularea indemnizațiilor de concediu medical, concediu pentru studii și de formare profesională și concediu pentru îngrijirea și creșterea copilului*, începând cu data de 1.01.2019 și până la data rămânerii definitive a hotărârii, prin includerea în cuantumul acestora a indemnizației de concediu de odihnă și a indemnizației de hrană neplătite solicitate la capetele 1 și 2 de cerere, și la plata diferențelor dintre indemnizațiile de concediu convenite și cele plătite, actualizate cu rata inflației la data plății, precum și la plata dobânzii legale remuneratorii și penalizatoare, calculată de la data scadenței și până la data plății efective;

— obligarea părătelor la *calcularea indemnizațiilor pentru toate formele de concediu și zile libere suplimentare* menționate anterior pentru viitor, începând cu data introducerii acțiunii, prin includerea indemnizației de hrană conform: art. 18 alin. (1) și (2) din *Legea-cadru nr. 153/2017*, art. 150 alin. (1) din *Codul muncii*, art. 10 din anexa la *Ordinul nr. 5.559/2011* și art. 8 alin. (1) din anexa la *Ordinul nr. 4.050/2021*.

14. Prin Încheierea din 23 septembrie 2024, Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, și suspendarea judecării până la soluționarea sesizării.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării

15. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, având în vedere că obiectul acțiunii de față este reprezentat de pretenția de acordare a mai multor drepturi de natură salarială.

16. Tribunalul Cluj a reținut că, asupra chestiunilor de drept și de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării

17. Opinia instanței cu privire la problema de drept a cărei interpretare se solicită este că un răspuns afirmativ poate fi dat exclusiv în privința zilelor libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior, nu și în ceea ce privește zilele pentru concediul medical, pentru concediul de studii și formare profesională, pentru concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului.

18. În argumentare, se reține că indemnizația de hrană nu ar trebui inclusă în calculul indemnizației de concediu a personalului contractual plătit din fonduri publice și a funcționarilor la stat, deoarece nu este calificată prin lege, ca spor.

19. Pe de altă parte, respectând principiul simetriei, prin Decizia nr. 13 din 16 septembrie 2024 cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 150 din *Legea nr. 53/2003*, art. 7 din

Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007, art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008, în ceea ce privește indemnizația de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că, „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 150 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992 privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare, republicată, cu modificările ulterioare, art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, cu modificările ulterioare, art. 23 din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, cu modificările și completările ulterioare: *Indemnizația de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, nu intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici*”.

20. În cauză, fiind vorba despre alte concedii ale salariaților, Tribunalul Cluj apreciază că este aplicabil raționamentul deciziei anterioare, spre deosebire de situația zilelor libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior, care sunt, în mod efectiv, zile lucrate și pentru care, în temeiul legii, angajatului i se cuvine acordarea acestei norme.

VI. Punctul de vedere al părților

21. Părțile nu și-au exprimat punctul de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

22. Din răspunsurile trimise de instanțele naționale s-au conturat mai multe orientări jurisprudențiale:

23. Printr-o primă opinie s-a apreciat că indemnizația de hrană se încadrează în rândul veniturilor salariale cu caracter permanent, în funcție de care se calculează indemnizația de concediu (Tribunalul Covasna, Tribunalul București, în categoria Secției a II-a contencios administrativ și fiscal).

24. În motivarea acestei orientări, s-a reținut că indemnizația de hrană face parte din baza de calcul al indemnizației cuvenite pe perioada concediului de odihnă, astfel încât reclamanta trebuie să beneficieze și pe durata concediului de odihnă de aceleași drepturi bănești, în caz contrar ajungându-se la o diminuare a veniturilor, care este contrară principiilor desprinse din jurisprudența Uniunii, aceleași considerente fiind avute în vedere și pentru concediul medical, concediul pentru studii și formare profesională și concediul pentru îngrijirea copilului bolnav.

25. Printr-o altă opinie s-a reținut netemeinicia pretențiilor, pe motiv că indemnizația de hrană se acordă doar pentru acele intervale în care salariatul lucrează; deși este un drept lunar, se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat (Tribunalul București, în cadrul Secției a II-a contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Galați).

26. Prin a treia opinie s-a apreciat că este necesară includerea indemnizației de hrană doar pentru zilele libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior, în restul cazurilor nefiind întemeiată calcularea indemnizațiilor cu includerea indemnizației de hrană (Tribunalul Maramureș).

27. Judecătorii instanțelor naționale și-au exprimat opinia teoretică, în sensul că indemnizația de hrană nu poate fi inclusă în quantumul indemnizațiilor pentru concediu medical, concediu de studii și formare profesională, concediu pentru îngrijirea și creșterea copilului și pentru zilele libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior, întrucât, astfel cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție, în considerentele Deciziei nr. 13/2024 — „noțiunea de «indemnizație» este folosită de legiuitorul român pentru a defini drepturi bănești cu un regim juridic diversificat, printre care și cel pentru hrană, cu rol de protecție socială, acordat exclusiv pe perioada executării sarcinilor de serviciu.” (Tribunal Teleorman).

28. La nivelul Tribunalului Ilfov, magistrații au apreciat că un răspuns afirmativ poate fi dat exclusiv în privința zilelor libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior, nu și în ceea ce privește concediul medical, concediul de studii și formare profesională, concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului. Indemnizația de hrană nu ar trebui inclusă în calculul indemnizației de concediu a personalului contractual plătit din fonduri publice și a funcționarilor la stat, deoarece nu este calificată prin lege ca spor.

29. La nivelul Tribunalului Buzău, opinia judecătorilor a fost în sensul că la calculul indemnizațiilor pentru concediu medical, concediu de studii și formare profesională, concediu pentru îngrijirea și creșterea copilului și pentru zilele libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior se include indemnizația de hrană.

30. Opinia judecătorilor Secției de conflicte de muncă și asigurări sociale a Curții de Apel Iași este în sensul că drepturile referite sunt reglementate distinct, au naturi juridice diferite și regim legal diferit. Astfel, indemnizațiile de concediu medical și cele pentru îngrijirea și creșterea copilului sunt indemnizații de asigurări sociale de sănătate reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, iar baza de calcul se determină ca medie a veniturilor brute lunare din ultimele 6 luni din cele 12 luni din care se constituie stagiul de asigurare până la limita a 12 salarii minime brute pe țară lunar, pe baza cărora se calculează contribuția asiguratorie pentru muncă, cu referire la art. 7 lit. m) din Legea-cadru nr. 153/2017, care definesc venitul salarial al personalului din sectorul bugetar, în sensul că indemnizația de hrană face parte din venitul salarial, astfel că indemnizațiile de asigurări sociale se determină prin aplicarea procentului prevăzut de lege la baza de calcul la media veniturilor brute lunare.

31. Indemnizația de concediu de studii și formare profesională, în ipoteza concediului plătit, se determină potrivit art. 150 din Codul muncii.

32. În ceea ce privește dreptul intitulat „indemnizația pentru zilele libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior” s-a apreciat că ceea ce se dispută este

modalitatea de determinare a drepturilor salariale lunare, respectiv acordarea indemnizației de hrană în aplicarea dispozițiilor art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017.

33. Judecătorii Tribunalului Iași și-au exprimat opinia în sensul că un răspuns afirmativ poate fi dat exclusiv în privința zilelor libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior, dar nu și în ceea ce privește concediul medical, concediul de studii și formare profesională, concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului, aceasta deoarece indemnizația de hrană nu ar trebui inclusă în calculul indemnizației de concediu a personalului contractual plătit din fonduri publice și a funcționarilor de la stat, deoarece nu este calificată prin lege ca spor, cu referire la Decizia nr. 13/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, apreciind că raționamentul este aplicabil și la speța de față, pentru că spre deosebire de situația zilelor libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare, care se recuperează ulterior, sunt, în mod efectiv zile lucrate și pentru care, în temeiul legii angajatului i se cuvine acordarea acestei norme.

34. Opinia judecătorilor de la Tribunalul Vaslui a fost în sensul includerii indemnizației de hrană la calculul indemnizațiilor pentru concediile sus-menționate, raționamentul fiind similar cu cel al includerii indemnizației de hrană în calculul indemnizațiilor de concediu de odihnă.

35. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a menționat că, la nivelul Secției judiciare, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii asupra problemei de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

36. Pot prezenta relevanță pentru soluționarea sesizării următoarele:

37. Decizia nr. 13 din 16 septembrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1052 din 21 octombrie 2024, prin care a fost admis recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și s-a stabilit că:

„Indemnizația de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, nu intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici.”

38. Decizia nr. 67 din 28 octombrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1288 din 19 decembrie 2024, prin care au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările conexate formulate de Tribunalul Constanța — Secția I civilă în dosarele nr. 2.335/118/2024* și nr. 1.358/118/2024, în vederea dezlegării următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă la calculul indemnizațiilor de concediu de odihnă, medical, zilelor de învoire plătită, incapacitate temporară de muncă și oricăror alte concedii plătite acordate salariaților din sistemul Administrației Naționale a Penitenciarelor se iau în calcul sau nu și sporurile de care beneficiază salariații, cum ar fi sporul de condiții grele, condiții vătămătoare, spor izolare, spor de noapte, spor de pază și supraveghere, compensațiile de risc/pericol”, respectiv

„Dacă la calculul indemnizației de concediu acordate cadrelor didactice, didactice auxiliare și nedidactice pentru perioada 1 ianuarie 2019-30 iunie 2023 se include sau nu și indemnizația de hrană acordată acestora.”

39. Decizia nr. 56 din 21 octombrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1246 din 11 decembrie 2024, prin care au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările conexate formulate de Tribunalul Giurgiu — Secția civilă în Dosarul nr. 321/122/2024 și de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.619/117/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept vizând recalcularea indemnizațiilor de concediu de odihnă prin includerea în baza de calcul a indemnizației de hrană de care au beneficiat reclamanții funcționari publici.

40. Decizia nr. 77 din 18 noiembrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2025, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Giurgiu — Secția civilă în Dosarul nr. 56/116/2023, în privința pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „«Dacă, în interpretarea dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 65/2003 și ale Ordinului M.A.I. nr. 136/2017, acordarea contravalorii financiare a normei de hrană 12B are aplicabilitate generală sau doar cu titlu de excepție, în unitățile unde nu există posibilități de distribuire în natură, iar pentru personalul care își desfășoară activitatea în ture, alocarea la suplimentul 12B se realizează doar pentru perioada în care își desfășoară efectiv activitatea?». Admite sesizarea conexă formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 838/84/2023, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că: în interpretarea și aplicarea Hotărârii Guvernului nr. 65/2003 și ale Ordinului M.A.I. nr. 136/2017, brigăzile de combatere a criminalității organizate fac parte din structura Inspectoratului General al Poliției Române.”

41. Decizia nr. 94 din 25 noiembrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 17 ianuarie 2025, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 5.164/118/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă indemnizația de hrană reglementată de art. 18 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, se acordă și asistenților personali ai persoanelor încadrate în grad de handicap grav, angajați cu contract individual de muncă încheiat cu unitățile administrativ-teritoriale, prin primar/primărie, și, în caz afirmativ, dacă această indemnizație se acordă începând cu data de 1 ianuarie 2019.”

42. Dosarul nr. 2.004/1/2024 care a fost soluționat prin Decizia nr. 99 din 25 noiembrie 2024, în sensul:

„Respinge, ca inadmisibile, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.836/62/2022 și sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și fiscal în

Dosarul nr. 4.591/105/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

«Dacă norma de hrană nr. 6 și norma de hrană nr. 12 sub forma suplimentului B sunt datorate în baza ordinelor ministrului apărării naționale nr. 97/2018, nr. 83/2023, nr. 78/2020 și nr. 35/2022 sau se impune aplicarea cu prioritate a dispozițiilor din ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, nr. 1/2020 privind unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, nr. 130/2021 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative și nr. 168/2022 privind unele măsuri fiscal-bugetare, prorogarea unor termene, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.»

Decizia nu a fost încă publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I).*

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

43. Temeiul de drept al prezentelor sesizări îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, iar domeniul de reglementare al acestui act normativ, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024, este conturat expres prin dispozițiile art. 1, ordonanța de urgență aplicându-se în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

44. În această materie se instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sens în care, prin art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, se prevede: „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

45. Rezultă că aceste prevederi se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa însă, în mod corespunzător, cu prevederile dreptului comun, Codul de procedură civilă, astfel cum se și statuează expres prin art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, conform căruia „Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

46. De altfel, trebuie subliniat că legiuitorul delegat a ținut cont, la adoptarea acestui nou act normativ, potrivit principiilor prezentate în preambulul acestuia, de „configurația actuală a mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și de efectul obligativității hotărârii pe care o pronunță Înalta Curte de Casație și Justiție, în deplin acord cu îndatorirea sa constituțională de asigurare a aplicării și interpretării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești din România”, apreciindu-se că, în raport cu coordonatele acestui mecanism, aplicarea acestor noi norme legale cu caracter special poate influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, „în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”.

47. Prin urmare, în contextul normativ expus, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) cauza să fie dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze, respectiv litigiul să vizeze fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice;
- (iii) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

48. Cu privire la prima parte a întrebării, în sensul dacă la calculul indemnizațiilor pentru concediul medical, pentru concediul de studii și formare profesională, pentru concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului se include sau nu indemnizația de hrană, verificându-se întrunirea acestor cerințe legale în raport cu elementele sesizării, rezultă că ele se regăsesc doar parțial, nefiind îndeplinite toate exigențele procedurale menționate pentru declanșarea mecanismului preîntâmpinării practicii judiciare neunitare.

49. Referitor la primele trei condiții legale se reține că acestea sunt îndeplinite, întrucât cauza se află în curs de soluționare pe rolul Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, litigiul circumscriindu-se domeniului specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

50. Chestiunea de drept identificată de instanța de trimitere constă în modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 150 alin. (1) din Codul muncii, art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 250/1992, art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017,

* Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 99 din 25 noiembrie 2024 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 6 martie 2025.

în sensul de a se stabili dacă la calculul indemnizațiilor pentru concediul medical, pentru concediul de studii și formare profesională, pentru concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului și pentru zilele libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior se include sau nu indemnizația de hrană.

51. De asemenea, există dependență între lămurirea chestiunii de drept semnalate și soluționarea pe fond a cauzei, în contextul în care susținerile părților au vizat tocmai maniera în care a fost făcută aplicarea prevederilor art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 cu privire la modul de calcul al indemnizației de hrană pentru perioada concediului medical, de studii și formare profesională, pentru îngrijirea și creșterea copilului și pentru zilele libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior.

52. Astfel cum s-a arătat anterior, una dintre condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile vizează nestatuarea de către instanța supremă asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

53. În consecință, ori de câte ori chestiunea de drept invocată a fost dezlegată anterior printr-o hotărâre obligatorie a instanței supreme, sesizarea care vizează aceeași chestiune nu mai poate fi soluționată pe fond.

54. Pornind de la aceste considerații, se constată că nu este îndeplinită condiția ca instanța supremă să nu fi statuat asupra chestiunii de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

55. Astfel, prin Decizia nr. 13 din 16 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1052 din 21 octombrie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii declarat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov și a stabilit că:

„Indemnizația de hrană reglementată de art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, nu intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici.”

56. Relevante pentru prezenta sesizare sunt următoarele considerente din decizia menționată: indemnizația de hrană introdusă prin art. 18 din Legea-cadru nr. 153/2017, deși cu un regim fiscal diferit, a avut o rațiune juridică de reglementare identică, și anume de a asigura necesarul de hrană al salariatului în perioada lucrului. Întrucât intenția legiuitorului român a fost în sensul acordării acestui drept salarial numai proporțional cu perioada efectiv lucrată, rezultă că perioada aferentă concediului de odihnă nu poate fi asimilată timpului de muncă.

S-a mai reținut că art. 111 din Codul muncii definește, de altfel, timpul de muncă ca fiind „orice perioadă în care salariatul prestează munca, se află la dispoziția angajatorului și își îndeplinește sarcinile și atribuțiile, conform prevederilor contractului individual de muncă, contractului colectiv de muncă aplicabil și/sau ale legislației în vigoare”, concluzionându-se că indemnizația de hrană nu intră în baza de calcul al indemnizației de concediu de odihnă cuvenite personalului contractual plătit din fonduri publice și funcționarilor publici.

57. Se reține și că, prin Decizia nr. 67 din 28 octombrie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1288 din 19 decembrie 2024, au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările conexe formulate de Tribunalul Constanța — Secția I civilă în dosarele

nr. 2.335/118/2024* și nr. 1.358/118/2024, în vederea dezlegării următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă la calculul indemnizațiilor de concediu de odihnă, medical, zilelor de învoire plătită, incapacitate temporară de muncă și oricăror alte concedii plătite acordate salariaților din sistemul Administrației Naționale a Penitenciarelor se iau în calcul sau nu și sporurile de care beneficiază salariații, cum ar fi sporul de condiții grele, condiții vătămătoare, spor izolare, spor de noapte, spor de pază și supraveghere, compensațiile de risc/pericol”, respectiv

„Dacă la calculul indemnizației de concediu acordate cadrelor didactice, didactice auxiliare și nedidactice pentru perioada 1 ianuarie 2019-30 iunie 2023 se include sau nu și indemnizația de hrană acordată acestora.”

58. Așadar, problema de drept anterior expusă este similară cu cea care face obiectul prezentei sesizări înregistrate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept la data de 24 octombrie 2024, chiar instanța de trimitere reținând că, în cauză, fiind vorba despre alte concedii ale salariaților, este aplicabil raționamentul Deciziei nr. 13 din 16 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1052 din 21 octombrie 2024, a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, spre deosebire de situația zilelor libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior care sunt, în mod efectiv, zile lucrate și pentru care, în temeiul legii, angajatului i se cuvine acordarea acestei norme.

59. Ca atare, se constată că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu poate fi valorificat atât timp cât condițiile restrictive de admisibilitate nu sunt cumulativ îndeplinite, nefiind îndeplinită condiția ca instanța supremă să nu fi statuat asupra chestiunii de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

60. A doua parte a întrebării instanței de trimitere vizează aceeași chestiune, dar pentru zilele libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior, în sensul dacă la calculul acestora se poate include sau nu indemnizația de hrană.

61. Cu privire la această întrebare a instanței se constată că nu este îndeplinită condiția existenței unei chestiuni de drept veritabile, celelalte condiții de admisibilitate fiind îndeplinite pentru considerentele mai sus expuse.

62. În ceea ce privește *condiția existenței unei chestiuni de drept* de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, într-o jurisprudență constantă, instanța supremă a subliniat că această cerință instituie o dublă condiționare: pe de o parte, trebuie să existe o chestiune de drept veritabilă și, pe de altă parte, trebuie să fie stabilită dependența necesară între dezlegarea chestiunii de drept identificate și soluționarea cauzei pe fond (Decizia nr. 52 din 21 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1316 din 24 decembrie 2024, și Decizia

nr. 96 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 16 ianuarie 2025).

63. Cu referire la acest aspect, în lipsa unei definiții legale a noțiunii, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, formată în aplicarea art. 519 din Codul de procedură civilă, s-a statuat în mod constant că, pentru a se putea discuta de existența unei chestiuni de drept, este necesar ca problema de drept antamată să necesite cu pregnanță a fi lămurită, „să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării” (Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, și Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023).

64. Astfel, pentru a exista o chestiune de drept veritabilă, trebuie ca norma de drept disputată să fie susceptibilă a constitui izvorul unor interpretări divergente și, în consecință, al unei practici judiciare neunitare, cât timp scopul procedurilor de unificare este tocmai evitarea acestora.

65. De asemenea, este în afara oricăror ambivalențe și incidența în cadrul prezentei analize a prevederilor art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care statuează în sensul că încheierea de sesizare trebuie să cuprindă și punctul de vedere al completului de judecată; acesta este ținut să stabilească dacă există o problemă de interpretare a textului legal, care implică riscul unor dezlegări diferite în practica judiciară.

66. Această exigență legală, subsumată condiției privind incidența unei chestiuni de drept veritabile, a fost în mod constant subliniată în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, considerându-se că încheierea de sesizare trebuie să releve reflecția judecătorilor din completul investit cu soluționarea cauzei asupra *diferitelor variante de interpretare*

posibile și asupra argumentelor de natură să le susțină, pentru a da temei inițierii mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă.

67. Ca atare, din încheierea de sesizare trebuie să rezulte atât chestiunea de drept supusă lămuririi, cât și *dificultatea lămuririi acesteia, prin prezentarea posibilelor interpretări diferite ale respectivei probleme de drept*.

68. Pe de altă parte, art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 stabilește în sarcina titularului sesizării inclusiv obligația de „verificare”, în sensul de efectuare a unei analize prealabile a condițiilor de admisibilitate a sesizării, printre care figurează și cea a existenței unei chestiuni de drept veritabile, care prezintă un grad ridicat de dificultate. Nu în ultimul rând, trebuie subliniat că, din perspectiva scopului declarat al actului normativ citat, dificultatea se impune în mod necesar și obligatoriu a fi apreciată prin prisma aspectului ca respectiva problemă disputată să înglobeze potențialul generării unei jurisprudențe divergente la nivel național.

69. Or, această exigență nu a fost respectată de către instanța de sesizare, care nu a prezentat posibilele interpretări diferite date dispozițiilor legale incidente, de natură a conduce la apariția unor orientări jurisprudențiale divergente.

70. De altfel, opinia instanței cu privire la problema de drept a cărei interpretare se solicită este clară în sensul că un răspuns afirmativ poate fi dat exclusiv în privința zilelor libere suplimentare din categoria zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior.

71. Drept urmare, și cu privire la această întrebare se constată că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu poate fi valorificat atât timp cât condițiile restrictive de admisibilitate nu sunt cumulativ îndeplinite, motiv pentru care se va respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 3.119/117/2023.

72. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 3.119/117/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă la calculul indemnizațiilor: pentru concediul medical, pentru concediul de studii și formare profesională, pentru concediul pentru îngrijirea și creșterea copilului și pentru zilele libere suplimentare din cadrul zilelor lucrătoare care se recuperează ulterior se include sau nu indemnizația de hrană.

Obligatorie, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 martie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Popescu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 91

din 17 martie 2025

Dosar nr. 2.482/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Adina Georgeta Ponea	— pentru președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Irina Alexandra Boldea	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sandu-Necula	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ștefania Dragoș	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Florea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.482/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Oana Cristina Popescu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Ilfov — Secția civilă în Dosarul nr. 1.904/93/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților; părțile nu au depus puncte de vedere asupra raportului.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Prin Încheierea de ședință din 17 octombrie 2024, pronunțată în Dosarul nr. 1.904/93/2022, Tribunalul Ilfov — Secția civilă a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Modalitatea de calcul al indemnizației prevăzute de art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 8/2006, respectiv dacă procentul de 50%, prevăzut de art. 1 alin. (3) din Legea nr. 8/2006, se aplică asupra cuantumului brut sau asupra cuantumului net din pensia cuvenită titularului sau, după caz, aflată în plată la data solicitării.”

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți la 4 noiembrie 2024, cu nr. 2.482/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 17 martie 2025.

II. Dispozițiile legale relevante

9. Legea nr. 8/2006 privind instituirea indemnizației pentru pensionarii sistemului public de pensii, membri ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, republicată:

„Art. 1

(1) Prezenta lege reglementează dreptul la o indemnizație lunară în beneficiul pensionarilor sistemului public de pensii, care sunt membri ai uniunilor de creatori legal constituite, recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică. (...)

(3) Cuantumul indemnizației reprezintă echivalentul a 50% din pensia cuvenită titularului sau, după caz, aflată în plată la data solicitării, dar nu poate depăși două salarii de bază minime brute pe țară, garantate în plată.

(4) Cuantumul indemnizației se modifică ori de câte ori se modifică pensia titularului, ca urmare a modificării valorii punctului de referință sau, după caz, a indexării/actualizării a cuantumului pensiei. (...)

Art. 10

(1) Dispozițiile prezentei legi se aplică în mod corespunzător și pensionarilor sistemului pensiilor militare de stat și alte drepturi de asigurări sociale din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale, indiferent de data înscrierii la pensie, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute de prezenta lege.

(2) În situația persoanelor prevăzute la alin. (1), cuantumul indemnizației se modifică ori de câte ori se modifică pensia titularului, ca urmare a indexării/actualizării.

(3) Prevederile referitoare la stabilirea, suspendarea, încetarea, plata pensiilor, răspunderea juridică și jurisdicția din domeniul pensiilor din sistemul pensiilor militare de stat și alte drepturi de asigurări sociale din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale se aplică în mod corespunzător și indemnizației stabilite potrivit alin. (1).

(4) În situația persoanelor prevăzute la alin. (1), fondurile necesare plății drepturilor prevăzute de prezenta lege, cheltuielile administrative, precum și cele de transmitere a drepturilor se asigură din bugetul de stat, prin bugetul

Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne sau al Serviciului Român de Informații, după caz.

(5) În situația persoanelor prevăzute la alin. (1), atribuțiile Casei Naționale de Pensii Publice și ale caselor teritoriale de pensii, stabilite prin prezenta lege, sunt îndeplinite sau exercitate, după caz, de casele de pensii sectoriale care funcționează în subordinea Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne și Serviciului Român de Informații.”

10. Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006 privind instituirea indemnizației pentru pensionarii sistemului public de pensii, membri ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.650/2006, cu modificările ulterioare:

„Art. 5

(1) Cuantumul indemnizației lunare acordate membrilor uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică se calculează, conform legii, ca procent din pensia cuvenită sau, după caz, aflată în plată la data înregistrării cererii la casa teritorială de pensii sau la casa de pensii sectorială, după caz, în a cărei evidență se află dosarul de pensie.

(2) Prin *pensie cuvenită* se înțelege pensia stabilită prin decizia emisă de casa teritorială de pensii sau de casa de pensii sectorială, după caz, și care nu a fost pusă în plată până la data depunerii cererii de acordare a indemnizației lunare.”

III. Expunerea succintă a procesului

11. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Ilfov la 13 iulie 2022, cu nr. 1.904/93/2022, reclamantii B.E. și M.N. au solicitat obligarea părții Casa de Pensii Sectorială a Ministerului Apărării Naționale la recalcularea indemnizației cuvenite în temeiul art. 1 alin. (3) din Legea nr. 8/2006, prin raportare la pensia militară de stat brută, pentru perioada cuprinsă între data formulării cererii de acordare a indemnizației și 31 decembrie 2021, precum și la plata diferențelor rezultate din recalculare, cu dobânda legală aferentă, calculată până la data plății efective.

12. În motivarea cererii, reclamantii au arătat că indemnizația de care beneficiază în baza Legii nr. 8/2006 a fost greșit calculată de către părâtă, din moment ce cuantumul este mai mic decât 50% din pensia brută cuvenită. Astfel, reclamantul B.E. a susținut că, potrivit Deciziei nr. xxxxxx din 2.06.2021, pensia militară de stat brută este de 5.552 lei, iar, conform Deciziei nr. xxxxxx din 30.07.2021 indemnizația cuvenită în baza Legii nr. 8/2006 este de 1.744 lei, pentru ca, începând cu 1.01.2022, cuantumul acesteia să fie stabilit la 2.848 lei. De asemenea, reclamantul M.N. a învederat că, potrivit Deciziei nr. xxxxxx din 1.10.2019, pensia militară de stat brută este de 4.179 lei, iar, conform Deciziei nr. xxxxxx din 11.11.2019, indemnizația cuvenită în baza Legii nr. 8/2006 este de 2.090 lei, pentru ca, începând cu 1.01.2022, cuantumul acesteia să fie stabilit la 3.707 lei. Ambii reclamantii au susținut că, până la 31 decembrie 2021, părâta le-a calculat și le-a plătit indemnizația prin raportare la cuantumul net al pensiei, iar nu la cuantumul brut, astfel cum prevede art. 1 alin. (3) din Legea nr. 8/2006.

13. Pârâta a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea, ca neîntemeiată, a acțiunii, învederând că, începând cu 1 ianuarie 2022, indemnizația de care fiecare dintre reclamantii beneficiază în baza Legii nr. 8/2006 a fost stabilită și plătită prin raportare la cuantumul pensiei brute totale aflate în plată. Referitor la perioada anterioară (până la 31 decembrie 2021), pârâta a învederat că a făcut aplicarea prevederilor art. 60 din Legea nr. 223/2015, potrivit căroră „la stabilirea pensiei militare de stat, pensia netă nu poate fi mai mare decât media soldelor/salariilor lunare nete corespunzătoare soldelor/salariilor lunare brute cuprinse în baza de calcul a pensiei”, astfel că, pentru reclamantul B.E., indemnizația prevăzută de Legea nr. 8/2006 a fost stabilită în cuantum de 1.744 lei (reprezentând 50% din cuantumul pensiei nete plafonate de 3.487 lei), iar, pentru reclamantul M.N., a fost stabilită în cuantum de 2.090 lei (reprezentând 50% din cuantumul pensiei brute reconstruite de 4.179 lei).

14. Prin încheierea de ședință din 17 octombrie 2024, Tribunalul Ilfov — Secția civilă a constatat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 și a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, suspendând judecata până la soluționarea sesizării.

IV. Punctul de vedere al părților

15. Părțile nu au exprimat un punct de vedere asupra sesizării.

V. Punctul de vedere al instanței de trimitere

16. Completul de judecată care a formulat sesizarea a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, motivând că (i) litigiul intră în domeniul de aplicare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, întrucât reclamantii, având calitatea de pensionari în baza Legii nr. 223/2015, sunt și beneficiari ai indemnizației prevăzute de art. 1 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 8/2006, că (ii) de lămurirea chestiunii de drept depinde soluționarea pe fond a cauzei, din moment ce reclamantii contestă calcularea indemnizației prevăzute de art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 8/2006, iar instanța urmează a stabili dacă procentul de 50% se aplică asupra cuantumului brut sau net din pensia cuvenită sau, după caz, aflată în plată, precum și că (iii) Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept și aceasta nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

17. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea asupra chestiunii de drept este acela că, în vederea calculării indemnizației prevăzute de art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 8/2006, procentul de 50% se aplică asupra cuantumului net din pensia cuvenită sau, după caz, aflată în plată la data solicitării, din moment ce art. 1 alin. (3) din Legea nr. 8/2006 se referă la „pensia cuvenită” și „pensia aflată în plată”.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

18. Curțile de apel nu au transmis hotărâri judecătorești relevante în materie.

19. Curțile de Apel București, Iași și Ploiești au comunicat opiniile teoretice ale judecătorilor cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării.

Într-o opinie, exprimată de judecătorii din cadrul Curții de Apel Iași, Tribunalului Iași, Tribunalului Vaslui, Tribunalului Buzău și Tribunalului Ilfov, s-a susținut că baza de calcul al indemnizației prevăzute de Legea nr. 8/2006 este reprezentată de cuantumul net al pensiei, argumentându-se că legiuitorul a folosit sintagmele „pensia cuvenită” și „pensia aflată în plată”, care se referă la pensia netă.

Într-o altă opinie, exprimată de judecătorii din cadrul Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și Tribunalului Teleorman, s-a arătat că baza de calcul al indemnizației este reprezentată de cuantumul brut al pensiei cuvenite/aflate în plată, motivându-se că, în lipsa unei mențiuni contrare în cuprinsul textului de lege, nu se poate ajunge la concluzia că legiuitorul ar fi avut în vedere valoarea netă a pensiei, precum și că prezintă relevanță prevederile art. 5 din normele metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.650/2006, care definesc noțiunea de „pensie cuvenită”.

20. Ministerul Public a menționat că, la nivelul Secției judiciare, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii asupra problemei de drept ce formează obiectul sesizării.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale a României și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

21. În urma consultării jurisprudenței Curții Constituționale a României, nu au fost identificate decizii care să prezinte relevanță cu privire la chestiunea de drept.

22. În ceea ce privește jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție prezintă relevanță Decizia nr. 63 din 26 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1295 din 28 decembrie 2020, prin care Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată

de Curtea de Apel Braşov — Secţia civilă în Dosarul nr. 3.817/62/2018, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile, şi, în interpretarea dispoziţiilor art. 28 alin. (1) din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările şi completările ulterioare, a stabilit că „baza de calcul folosită pentru stabilirea pensiei militare de stat este media soldelor/salariilor lunare brute realizate la funcţia de bază în 6 luni consecutive, din ultimii 5 ani de activitate în calitate de militar/poliţist/funcţionar public cu statut special, actualizate, prin transpunerea fiecărui element component al soldei/salariului lunar brut realizat la funcţia de bază, stabilit potrivit legilor de salarizare în vigoare la data deschiderii drepturilor de pensie, fără a se face distincţie după cum acest quantum brut actualizat este mai mare sau mai mic faţă de cel al soldelor/salariilor lunare brute realizate în perioada aleasă de viitorul pensionar, ceea ce poate semnifica inclusiv diminuarea bazei de calcul alese în măsura în care, la data deschiderii drepturilor de pensie, acestuia îi sunt aplicabile dispoziţiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările şi completările ulterioare”, iar, în interpretarea dispoziţiilor art. 60 din aceeaşi lege, astfel cum au fost modificate prin Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 59/2017, a stabilit că „pensia militară de stat netă, calculată conform dispoziţiilor art. 3 lit. m) din Legea nr. 223/2015, după deducerea impozitului pe venit, potrivit legislaţiei în vigoare, este plafonată la cuantumul mediei soldelor/salariilor lunare nete corespunzătoare soldelor/salariilor lunare brute cuprinse în baza de calcul al pensiei, deja actualizate, conform dispoziţiilor art. 28 alin. (1), la data deschiderii dreptului de pensie”.

VIII. Punctul de vedere al judecătorilor-raportori asupra sesizării

23. Pentru a evalua dacă sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, este aptă să asigure îndeplinirea funcţiei pentru care a fost concepută — preîntâmpinarea apariţiei unei practici neunitare la nivel naţional — se impune a se verifica, în primul rând, dacă, în raport cu întrebarea formulată de către titularul sesizării, sunt îndeplinite condiţiile de admisibilitate prevăzute de lege pentru pronunţarea unei hotărâri prealabile.

24. Prezenta sesizare este formulată în temeiul Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluţionarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum şi a proceselor privind prestaţii de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024. Acest act normativ cuprinde norme parţial derogatorii de la procedura de drept comun privind hotărârea prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sub aspect procedural, astfel că dispoziţiile sale se aplică cu prioritate, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa, în mod corespunzător, cu prevederile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, după cum se arată la art. 4, potrivit căruia „dispoziţiile prezentei ordonanţe de urgenţă se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

25. În acest context normativ, se reţine că sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, formulată în temeiul Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească următoarele condiţii de admisibilitate:

- (i) existenţa unei cauze aflate în curs de judecată, care să privească fie stabilirea şi/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/şi cele privind raporturile de muncă şi de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea şi/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la

pensie sau/şi cele privind alte prestaţii de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura şi obiectul proceselor, de calitatea părţilor ori de instanţa competentă să le soluţioneze;

- (ii) instanţa care sesizează Înalta Curte să judece cauza în primă instanţă sau în calea de atac;
- (iii) existenţa unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire să depindă soluţionarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curţi şi nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluţionare.

26. Evaluând elementele prezentei sesizări, în scopul de a stabili dacă sunt întrunite, în mod cumulativ, condiţiile de admisibilitate anterior enunţate, se constată că nu este îndeplinită cerinţa ca problema supusă interpretării să se identifice într-o chestiune de drept, ceea ce conduce la respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

27. Referitor la această condiţie, se reţine că, potrivit preambulului Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024, la adoptarea actului normativ s-a ținut seama, printre altele, de „faptul că măsurile legislative propuse pot influenţa pozitiv activitatea instanţelor, în condiţiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”. De asemenea, prevederile art. 2 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024 impun, drept condiţie de admisibilitate a sesizării, existenţa unei „chestiuni de drept”, apte a declanşa mecanismul de unificare a practicii judiciare. Aşa fiind, jurisprudenţa consolidată a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în legătură cu această condiţie de admisibilitate, rămâne de actualitate şi după intrarea în vigoare a Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024.

28. Or, în jurisprudenţa Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat, în mod constant, că sesizarea trebuie să aibă ca obiect o problemă de drept care să prezinte o dificultate suficient de mare, astfel încât să reclame intervenţia instanţei supreme, cu rol preventiv (Decizia nr. 32 din 24 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 25 mai 2023; Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023).

29. În lipsa unei definiţii legale a noţiunii de „chestiune de drept”, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că nu orice problemă de drept poate fi supusă interpretării de principiu din partea instanţei supreme, obiectul procedurii fiind reprezentat de o normă legală imperfectă, incompletă, neclară sau contradictorie, care, pe baza unei interpretări juridice adecvate, consistente, poate primi înţelesuri şi aplicări divergente în situaţii cvasiidentice, susceptibile a genera practică neunitară (Decizia nr. 62 din 24 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 30 octombrie 2018; Decizia nr. 34 din 24 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 7 iulie 2021).

30. Ca atare, procedura hotărârii prealabile vizează rezolvarea de principiu a unei probleme de drept reale, esenţiale şi controversate, care se impune, cu evidenţă, a fi lămurită şi care prezintă o dificultate de natură a reclama intervenţia instanţei supreme, în scopul înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securităţii raporturilor juridice, având menirea de a elimina riscul apariţiei unei practici neunitare

31. Tot în jurisprudenţa Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că, pentru a se putea considera că există o veritabilă chestiune de drept, caracterul complex şi/sau precar al normei legale, de natură a conduce la interpretări diferite, trebuie să rezulte din încheierea de sesizare, completul investit cu soluţionarea litigiului fiind ținut, în primul rând, să stabilească dacă este o problemă de interpretare, care să prezinte dificultate şi care să conducă la riscul unor dezlegări diferite, simpla dilemă cu privire la înţelesul unei norme de drept neputând constitui temei pentru declanşarea mecanismului hotărârii prealabile (Decizia nr. 74 din 18 octombrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1174 din 13 decembrie 2021).

32. În cauză, instanța de trimitere solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să dezlege modalitatea de calcul al indemnizației prevăzute de art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 8/2006, respectiv dacă procentul de 50% se aplică asupra cuantumului brut sau net din pensia cuvenită titularului sau, după caz, aflată în plată la data solicitării.

33. Se constată că, în cuprinsul încheierii de sesizare, instanța de trimitere și-a exprimat punctul de vedere, neavând nicio dificultate în interpretarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 8/2006 și neoferind niciun argument pentru care consideră că problema de drept în discuție este susceptibilă a da naștere unor interpretări juridice diferite. Întrucât nu rezultă care ar fi dilema instanței de trimitere cu privire la posibile interpretări diferite ale cadrului legal și nici obstacolele întâmpinate în îndeplinirea obligației de a interpreta și aplica norma legală în litigiul cu care este investită, se impune concluzia că problema de drept supusă interpretării nu ridică o reală dificultate.

34. De altfel, nici părțile litigante nu au poziții divergente asupra modalității de interpretare a prevederilor art. 1 alin. (1) și alin. (3) din Legea nr. 8/2006, în condițiile în care reclamantii susțin că indemnizația trebuie calculată prin raportare la pensia militară de stat brută, iar pârâta a învederat, prin întâmpinare, că, începând cu 1 ianuarie 2022, indemnizația cuvenită reclamantilor în baza Legii nr. 8/2006 a fost stabilită și plătită prin raportare la cuantumul pensiei brute totale aflate în plată. Referitor la perioada anterioară (până la 31 decembrie 2021), pârâta a învederat că a făcut aplicarea prevederilor art. 60 din Legea nr. 223/2015, context în care, pentru reclamantul B.E., a stabilit indemnizația într-un cuantum de 50% din pensia netă plafonată, iar, pentru reclamantul M.N., într-un cuantum de 50% din pensia brută reconstruită, aceste circumstanțe specifice litigiului urmând a fi analizate de către instanța de trimitere.

35. Dincolo de aceste aspecte, se reține că problema de drept supusă interpretării nu ridică o reală dificultate, de natură a reclama intervenția instanței supreme pe calea mecanismului procedurii prealabile, întrucât prevederile art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 8/2006 nu sunt lacunare, incomplete sau neclare. În realitate, chestiunea de drept supusă dezlegării necesită realizarea unui raționament juridic facil, care implică interpretarea logico-gramaticală a prevederilor art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 8/2006, coroborate cu dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din normele metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.650/2006.

36. Potrivit prevederilor art. 1 alin. (1) și (3), coroborate cu cele ale art. 10 din Legea nr. 8/2006, pensionarii sistemului pensiilor militare de stat, care sunt membri ai uniunilor de creatori legal constituite, recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, au dreptul la o indemnizație lunară, al cărei

cuantum reprezintă echivalentul a 50% din pensia cuvenită titularului sau, după caz, aflată în plată la data solicitării, fără a putea depăși două salarii de bază minime brute pe țară, garantate în plată.

37. Conform dispozițiilor art. 5 alin. (1) și (2) din normele metodologice de aplicare a Legii nr. 8/2006, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.650/2006, cu modificările ulterioare, cuantumul indemnizației lunare acordate membrilor uniunilor de creatori legal constituite se calculează, conform legii, ca procent din pensia cuvenită sau, după caz, aflată în plată la data înregistrării cererii la casa teritorială de pensii sau la casa de pensii sectorială, după caz, în a cărei evidență se află dosarul de pensie, prin „pensie cuvenită” înțelegându-se pensia stabilită prin decizia emisă de casa teritorială de pensii sau de casa de pensii sectorială, după caz, și care nu a fost pusă în plată până la data depunerii cererii de acordare a indemnizației lunare.

38. Dat fiind că dispozițiile legale precitate se referă la „pensia cuvenită” (pensia stabilită prin decizia emisă de casa teritorială de pensii) sau, după caz, la „pensia aflată în plată”, prezintă relevanță prevederile art. 28 din Legea nr. 223/2015, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora baza de calcul folosită pentru stabilirea pensiei militare de stat este media soldelor/salariilor lunare brute realizate la funcția de bază în ultimele luni consecutive de activitate, actualizate cu indicii prețurilor de consum lunar la data deschiderii drepturilor de pensie, precum și dispozițiile art. 3 lit. m) din aceeași lege, care definesc „pensia netă” ca fiind pensia militară de stat stabilită în cuantum brut, din care se deduce impozitul pe venit, potrivit legislației în vigoare.

39. Sub aspectul interpretării dispozițiilor art. 28 alin. (1) din Legea nr. 223/2015, urmează a fi avută în vedere și Decizia nr. 63 din 26 octombrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1295 din 28 decembrie 2020, indicată *supra*, la paragraful 22.

40. În acest context, se impune concluzia că prevederile art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 8/2006 nu prezintă o reală dificultate de interpretare, instanța de trimitere având la îndemână instrumente juridice uzuale, astfel că nu este necesară intervenția instanței supreme pe calea procedurii hotărârii prealabile. Nu orice chestiune de drept poate fi supusă interpretării prin acest mecanism de unificare jurisprudențială, ci numai una care ridică problema precarității textelor de lege, a caracterului lor dual și complex.

41. Pentru argumentele expuse, rezultă că nu este îndeplinită cerința existenței unei „chestiuni de drept”, astfel că, nefiind întrunite toate condițiile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizarea este inadmisibilă.

42. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Ilfov — Secția civilă în Dosarul nr. 1.904/93/2022, privind lămurirea următoarei chestiuni de drept:

„Modalitatea de calcul al indemnizației prevăzute de art. 1 alin. (1) și (3) din Legea nr. 8/2006 privind instituirea indemnizației pentru pensionarii sistemului public de pensii, membri ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, republicată, cu modificările ulterioare, respectiv dacă procentul de 50%, prevăzut de art. 1 alin. (3) din Legea nr. 8/2006, se aplică asupra cuantumului brut sau asupra cuantumului net din pensia cuvenită titularului sau, după caz, aflată în plată la data solicitării.”

Obligatorie, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 martie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Popescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.910	800	290
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.450		320
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.180		470
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	990		110
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.960		360
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.680		340
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.270		120

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	140 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

